

ինչ նետանք կուսնեայ խնդիրը և պատգամաւորութիւնը, կայսրական իր ժամանակին հազար զիւր:

ժողովրդի առաջին խնդիրը չէր կատարելու պատճառը նա է, որ ինքնինքնին ընդհանուր ժողովում վնասէ է, որ (սեփական հանգամանքների պատճառով) երկաթուղու գիծը բարձրացնել զէպի բազալը անկարելի է: Այդ (սեփական հանգամանքների) պատճառ թերեւ ի հարկէ մի քոչ և մի անասկ պոլիտեխնիկական ժողովրդավարի մեթոտն է ժողովրդի խնդիրը չէր կատարելու:— Իսկապէս բանը նրանում է, որ գիծը բարձրացնելու համար բաւական աւելորդ ծախսեր են հարկուոր, որոնց յիշեալ ժողովը համազօր է եղել, որ քաղաքը վնասելու անկարող է ընդունալ:— Իսկ էլ այդպէս է:

Քաղաքացիք յաւալով որ ուշ կամ շուտ կը յաջողէ նրանց մինչ քաղաքը մի ճիւղ բերելու տնտեսական հաշուով, ինչպէս Քաթալիոնի հետ պատանց, այժմ աշխատանքն և խնդրումն ապագայ ծախսերով, քանի որ զիւր մի մի նշանաւոր ծախսեր չեն արած, — երկաթուղու գիծը բարձրացնել զէպի քաղաքը:—

Յաւում ենք որ մինչ այժմ Գանձակից ոչ մի տեղեկութիւն չէ տուած ոչ նայ և ոչ ուսուցողներում յիշեալ հարցի մասին:— Անհրաժեշտ է լրացիւնների միջամտութիւնը և մի քանի ազգու յոգսածներ հրատարակելու այս հարցի վերաբերութեամբ:

Գ.

### ՆԱԲԻՆ ԼՈՒԲԻՐ

«Правит. Вѣстникъ.» լրացիւրը հազարգում է որ կայսերական պալատի մէջ առգի ժամանակամբ, ինչ որ անկողնի երկարացած է մինչև մի տարի:

Ս. Պետերբուրգից մեզ գրում են որ մարտի 14-ին Մոսկովայի նայ հասարակութեան կողմից մի պատգամաւորութիւն է եկել Ս. Պետերբուրգ:

սկսել էին խօսել: Մեծ պարտի անս մէջ ընդունել էին, բայց թաւարից: Նա առանց անվերջ պատկեր էր իր անկողնի վրա և տխուր մայուցութեան մէջ նայում էր նրա գիծը անհանդերձ, թէ որպէս նրանք, իր աչքերը անհմտ մի բացուիտով անելու ժամանակ, զանազան ձևեր էին ստանում: Նրա անկողնի մաս լուս կանգնած էր իր մտքիմ ազգայինը՝ կատան, և անհամբերութեամբ սպասում էր, մինչև որիորդը քնէ, որ ինքն էլ զնայ հանգստանալ:

— Կատո, դարձաւ նա զէպի ազգայինը, — այդ ինչ է պատանել, քանի որ է ընկը չէ երևում:

Կատան, որի միջնորդութեամբ կատարում էին երկու սիրահարների զազոնի տեսութիւնները, այնչ չէր գտաւ պատասխանելու: Որիորդի հարցումը բաւական անտիկալ եղաւ և ազգայինը ամենին շախմատաւարական չէր մի յարմար պատասխան յորինելու, որպէս զի իր տիրուհին խաղաղ չէր վնասել:

— Ինչու չես խօսում, Կատո, քեզանից բան եմ հարցնում, կրկնեց որիորդը:

Ազգայինը կոկոնաց և զարնեալ ուշիւ չէր կարողացաւ խօսել: Այդ աւելի շարժեց որիորդի կատակը, և նա զուտը վեր բարձրացնելով բարձի վրայից, նստեց անկողնի վրա: Նրա գիծը այժմ ուղիղ ընկաւ նրա գոնաթափ երեսի վրա, որ մասամբ սրտով էր զլիս սե մադիւրով, որոնք խիտ հիւսերով թափվել էին նրա կիսաբաց կործիւնի և թիւփուքի վրա:

— Կատո, ինչու չես խօսում, ուղիղն ասա, ինչ է պատանել, զարնեալ հարցեց որիորդը այնպիսի մի ձայնով, կարծես, ինքը աւելի վախճում էր այն պատասխանից, որ պիտի տար ազգայինը:

— Չէր լսել, նա զնում է... պատասխանեց Կատան, մտածելով, որ իր ազգի պարտին երկար անդադարեցութեան մէջ պահելու աւելորդ էր այնուհետև:

— Կնում է... զուեց որիորդը սարսափելով — զնում է առանց ինչ տեսնելու, առանց ինչ մի խաղ տեսնելու... Ինչ է զնում... Երբ է զնում... ինչեւ ազգայինը այնքան լցվածքն արտասուքով, նա երեսը ծածկեց բարձի վրա, սկսեց զանն կերպով նկնկալու, չուարած Կատան չէր զիտել ինչ անել, ինչով միջոցաւ նրան, նա մտան:

երկարացելու ի Տէր հանգուցեալ կայսրի մարտնչին: Պատգամաւորութիւնը քաղաքում էր երեք անկողնից, առաջ քանակայ աւել բարձր Սուրհանդեցից, որ Յովհաննէս Ամասիացի և պ. Գէորգ Մանուկովի: Պատգամաւորները մտնելով Պետրոս-Պապական մայր եկեղեցին, որ ուսուցող կայսրների զերեզմանատեղին է, զրեցին նախագահութեան զազոնի վրա մի արծաթեայ շրջիկ պատկ, որի վրա արձանագրւած էր «Հայոց հզոր խառնագործ Ազատիկ-Կայսրին»:

Բազմազգային (Ամուրի վրա) պ. Յովհաննէս Մէլքոնականցից ստացանք 10 բուրջ յոգուտ շոյատառանքի ավանդների:

Աստղաբանից, որ Ռուսիոյ Մէլքիկեցեանցից ստացանք 20 բուրջ հետեալ նամակով: «Համակրելով ձեր լրացիւր մէջ տպւած Ս. Պետերբուրգի նամակին արտասանմանով թղթակից պահելու մասին, նայեալս ձեր հրաւերին (Միացեալ) ընկերութեանն անցնելու, անս արտահաւարելով եմ 20 բուրջ, որից 15 բուրջ նուիրում եմ որպէս տարեկան անգամ (Միացեալ) ընկերութեանը, իսկ 5 բուրջ խնդրում եմ յատկացնէք նայ թղթակից պահելու գումարին, որ նայեալս խառնում եմ ամեն տարի տալ, եթէ հարկաւոր լինի»:

Մեզ գրում են Ս. Պետերբուրգից: «Ինչպէս արդէն յայտնի է, յաւալար ամսին Ս. Պետերբուրգի նայ թաւարեալները բարեգործական նպատակով մի թաւարեալեան ներկայացում տուեցին: Բայց մինչև այժմ զեռ եւ չորսովեցաւ: Նշտութեամբ ներկայացումից զուգացած գումարի բաժանութիւնը: Յանկալի է խնամել ինչի են ուշացնում պ. պ. զեկապոնները իրանց հաւել տալը, որ և կարող էր փառասել այլ և այլ անտեղի կատակներ, որոնք մնում են հասարակութեան մէջ հաւել ուշացնելու պատճառով»:

Ալէքսանդրապոլից մեզ գրում են: «Գարսից և կաղաւթանից շտաբը գալիս են Ալէքսանդրապոլ և պատմում են, որ այնտեղ յայտնվել է մի

ցաւ, աշխատում էր հանգստացնել նրան այդ խաղերով:

— Մի լաց լինեք, ցաւը առնեմ, թաւար, նա իր երկիրը ուխտ է գնում, շուտով կը վերադառնայ: Նա առանց ձեզ տեսնելու, առանց ձեզ հետ խօսելու չի գնայ, չէնց այսօր, նային, մեծ պարտի տեսնակից զուրա գալու ժամանակ ինձ ասաց: «Կատո, թաւարին խնայում ասուր, որ զիւրը պիտի գամ մնաք բարով տեսնու: Բայց ես՝ յիտարա մտապայ, չը յայտնեցի ձեզ: Կատան իրանից նստեց վերջին խաղերը: Ինչը նրան ամենին այդպիսի բան ասած չէր: Նա մտածեց որիորդին առաջանալ միայն հանգստացնել, մինչև կամ ինքը կը զնայ ընկին կը կանչէ, կամ տեսութիւնը կը յետադիւ հետեւաւ օրը: Բայց փութանալ հանգստացնելու, աւելի վրդովեց նրան»:

— Ո՛ր է, ապա ինչու չեկաւ, շուտով կը գիւրը կը լինի, ասաց նա զուտը վեր բարձրացնելով բարձի վրայից և վայրենի հայացով նայելով իր շուրջը:— Չէ, չէ, նա չի գայ, ես ինքս կը գնամ նրա մաս...

Այս խաղերը անելով, կատաղածի պէս զուտը լսեց, արձակ մազերով նա զուրա պրծաւ անհեռակից և անյայտացաւ գիւրեային խաւարի մէջ: Ազգայինը վազեց նրա ետեւից և հազիւ կարողացաւ բռնել, երբ առկաին չէր զուրա եկել ասան բոկից:— Թաւար, ցաւը առնեմ, ապաւում էր նա, իր զրկի մէջ պահած անեւով ցնորովածի պէս խնկն ու միտքը կորցրած որիորդին:— Թաւար, այդպէս չէ կարելի, ինչ կատան, եթէ փողոցում քեզ կը տեսնեն: Այդպէս չէ կարելի, Թաւար: Բէկը ինքը կը գայ, անպատճառ կը գայ:

Ազգայինի խաղերը ամենին չը լսեց որիորդը: Նա այն աստիճան սարսափելի հոգեկան վրդովմունքի մէջ էր գտնվում, զուցէ լսեց բուրբ, բայց չը հասկացաւ: Բորբորում գզգզմունքների կատաղութիւնը նրան ընթիլի ու և զորութիւն էր տուել, Կատան իր զորեղ ձեռքերով չէր կարողացաւ պահել նրան իր զրկի մէջ: Նա զուրա պրծաւ և վազեց զէպի բոկի զուրա: Բարեբաղդաբար զանկը բաց կին, եթէ ոչ ամբողջ ասուր կը զարթնեցէր նա: (Մեծ պարտի զոները ժողովարար զիւր և ցերեկ

հիւանդութիւն, որից շատ մարդիկ են մեռնում: Հիւանդութիւնը կարճատեւ է լինում: Կաղաւթան, մանաւանդ, մահացումն համաժամարար մեծ է»:

Ս. Պետերբուրգի զատաստանական պալատի պրոկուրոր Պէլլ յայտնեց որ Տեղեւոյա փողոցի անհետապանի ազգանունը Ֆելեմիս չէ, այլ Մարկին:

Յայտնվում է որ Ֆելեմիս ամենին չէ մահանալով թաղաւորապետութեան գործում, որովհետեւ վազուց է որ հիւանդ պառկած է Ողեսայում:

«ՂՈՅՈՇ» հազարգում է որ իրականի մոռնելի ասուր պաշտպանվում է որիցիայով ամբոխի կատաղութիւնից:

«ՂՈՅՈՇ» լրացիւրը հազարգում է որ կառավարութիւնը թայլ է տուել կին-բժշկներին պարտադէր զնուորական հիւանդանոցների իրական բաժնեւորում:

### ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՅՈՌՆ-ԹԻՒՐԲԱԿԱՆ ՎԷՃԸ

Լրացիւրները հազարգում են հետեւեալը: Այժման բանակցութիւնները Կ. Պոլսի մէջ քաղաքացիները զանազանում են նախկին զիպոմատիական գործողութիւններից յուճական խնդիր վերաբերութեամբ: Այդ խնդիրը լուծելու համար արած նախկին փորձերի նպատակն էր՝ առաջարկել թիւրքային և Յունաստանին մի սահմանագիծ, որի մասին երկու կողմերը պէտք է համաձայնութիւն կայացնէին: Բայց այդ համաձայնութիւնը անկարելի եղաւ կայացնել, որովհետեւ մի կողմը պէտք է զիջումներ անէր,

բայց կին թողնում) Նա անցաւ առանց նկատվելու: Պահպանները, կնկով իրանց եւ փունջներին մէջ, ներում էին:

Այդ միջոցին կատան շատով մտաւ որիորդի տեսնելը, իսկ այնտեղից մի շաւ և վազեց նրա ետեւից: Նա գտաւ որիորդին փողոցում, զուտը բաց, ներարանի անապարսկ էր զէպի թէկի տուր:

— Կանկովեցէր այդ շաւով, ես կը տանեմ ձեզ, կանգնեցրուց որիորդին և սկսեց փաթաթել նրա զուտը և ուսերը ընդարձակ շաւով:

Փողոցները բոլորովին զատարկ էին և այնքան մութ, որ մի քայլ այն կողմը ոչ ոքին չէր կարելի տեսնել: Նրանք զուրա եկան բնակութիւններից և անցան զէպի ամայի դաշտը: Այս կողմից աւելի յարմար էր մտնելով ընկի տանը, թէն անապարսկը բաւական նեւաւ էր: Բայց առաջին աստիճանութիւնը անցան նրանք մի քանի բողբոլի մէջ և շուտով հասան ընկի տան պարտեղի ցանկապատին, որ հիւսած էր փշոտ մաշտաներից: Որիորդը մտնեց ցանկապատին, կանգնում էր վեր բարձրանալ նրա վրա և ինչեւ պարտեղի մէջ Պարտեղի կողմից մուտքը զէպի թէկի տեսնելու աւելի ապահով էր: Երբ անհեռակից ոչ ոք չէր տեսնի նրանց:

— Այդ ինչ էր անում, գուցէ բոլորովին կը ծախաւք ձեր մարմինը, ասաց ազգայինը բռնալով որիորդի փէլից, որ արդէն կատախի նման ձանկատում էր փշոտ ցանկապատը:

Բայց որիորդի խաղութիւնը թայլ չը տուեց լսել ազգայինի զգուշացնող ձայնը: Նա արագութեամբ ցանկապատից ցատկեց միւս կողմը, ինչու պարտեղի մէջ: Ազգայինը նայեալս հետեւեց նրա որիտակին, ստատիկ ծախաւքով իր ձեռքերը:

Պարտեղի ամեն մի նեմկները, ամենափոքրիկ շախմատներ անգամ ծախալ էին թաւարին: Նա զիմեց ուղիղ զէպի այն կողմը, որտեղ բացվում էին ընկի նեմկների լուսամուտները: Նա ուրախացաւ և աւելի փաթաթեց իր զուրկը: Լուսամուտներից նրաչ էր երևում Ուրեմն նա տանն էր, և եթէ ասան էր, զեռ քնած չէր: Որիորդի սիրտը սկսեց աստիճան բարձրել, փոքր էր մնում, որ չնայապա լինի: Բայց զարնեալ նա շարունակեց իր շուտ քայլերը և մտնեցաւ:

իսկ միւտը նոր կայաւածներ ստանալու դրանից յետոյ թերթին կոնֆերենցիան մի վճիռ կայացրեց և հրաւիրեց երկու կողմերին նմանակից այդ վճիռին:

Թիւրքիան մերձեց այդ առաջարկութիւնը, որովհետեւ նա առաջաց զիւր, որ թերթին կոնֆերենցիայի վճիռները իրազորեցու համար եւրոպայի ստիպողական միջոցներ չի գործադրի և որ պետութիւնները, յայտնելով իրանց կարծիքները և պահանջելով թիւրքիայից յայտնի զիջումներ, այնու ամենայնիւ գործը խնդում են իր ընթացքին: Բացի այդ թիւրքիային յայտնի էր, որ եւրոպական պետութիւնների համաձայնութիւնը կեղծ էր և որ նրանք մի մեանց կասկածում էին: Յունաստանը ընդհակառակը բաւական էր թերթին կոնֆերենցիայի վճիռներից և նա այդ վճիռների վրա հիմնեց իր պահանջները:

Գործերը այս գրութեան մէջ էին, երբ թիւրքիան հրամարդեց նմանակից կոնֆերենցիայի վճիռներին և դրանով անգիջ տուեց Ֆրանսիային միջնորդ զատարան առաջարկել այն պայմանով, որ երկու կողմերն էլ սկզբից պարտաւորվէին նմանակից միջնորդ զատարանի վճիռներին: Թէ Յունաստանը և թէ թիւրքիան մերձեցն այդ առաջարկութիւնը, որովհետեւ առաջինը զրանով անորոշ գրութեան մէջ էր գտնվում, իսկ երկրորդը վախճում էր, որ պետութիւնները նոյնը կը վճիռէին, ինչ որ թերթին կոնֆերենցիան որոշեց: Պետութիւնները, ցանկանալով անպատճառ խանգարել յայն. թիւրքական պատերազմը, ստիպած էին միջնորդների զեր խաղաղ և փոխադարձ համաձայնութիւն կայացնել թիւրքիայի և Յունաստանի միջ:

լուսամուտներին, որոնք բաւական բարձր էին:— Կատո, ասեց ազգայինը, — կարող ես իմ փոքր ինչ բարձրացնել, որ զուտն համար լուսամուտին:

— Կարող եմ, գուցէ միայն ձեր սանրը զրեցէր ամբոխի մէջ և բարձրացէր ուսերի վրա և կը կանգնեմ պատի մաս, ուղիղ լուսամուտի ներքեւ:

Կատան երկու ձեռքերի մտանքը միմեայ հետ հիւսելով, կազմեց շարժական անդրդի առաջին աստիճանը: Որիորդը մի տարբեր վրա գնելով, միւտը զրեց նրա ուսի վրա, և իր ձեռքերով պատը բռնելով, բարձրացաւ մինչ լուսամուտը: Ակնից այն տեղից նայել, Ողես չէր երևում, որովհետեւ լուսամուտի փոքրիկ պակու փոխարեն պատած էին թղթով: Նա իր մտաւով զգուշութեամբ մի փոքրիկ ծախ արեց թղթապատի մէջ: Այդ գործողութիւնը փոքրիկացաւ մի և նայն բողբոլում, երբ ընկել էր երկար անդալին մտառնեցութիւնից յետոյ վերադաւա վնաց կնքել նամակը և յանձնել Ազատուն:

Որիորդը զեռ նայում էր իր գիտարանից: Նա տեսնում էր, թէ որպէս ընկը տարեանդակի զնուց յետոյ աստիճան յաղկւած էր, որքան տարրեր կերպով վառվում էին նրա վրդովմունքով իր աչքերը, որքան անհանգստ կերպով նայում էր նա թղթերի մի կողմից վրա, որ գրած էին նրա մաս: Պետոյ տեսաւ, թէ ինչպէս նա մտնեցաւ նրաչին և սկսեց զրեւ: Ողեսը գուռնաթափ, որքան ստակայի էր նրա զեմը նրաչի լուսի առջին:

Որիորդը երկար նայել չէր կարողացաւ: Նա տեսնելը զողորմացնել, փոքր էր մնում, որ պիտի ցած զուրկը: Նա լսեց իր վերջին ուսերը: Թէ ձեռքով պատը բռնելով, միւտն անապով սկսեց լրացնել լուսամուտը: Բէկը ուշիւ չը լսեց: Նա ստատկացրեց զարկը: Բէկը այժմ լսեց, բայց կարծելով, թէ քամին է, զարնեալ շարունակեց իր զրեւը: Քանի բողբոլից յետոյ նա լսեց իր տուր:— «Կաթիլ... չանաթ ձայնի մեզ չէ լինները, կարծես, հասան մինչև նրա սրտ խորքը: Նա մի կողմ ձեց զրեւ և շուտով վազեց զուրա բաց անելու:

(Կը շարունակվի)

